

eller 1,500,000 Kr. og hvori vel ingenkunde fuld-
 stændig, men dog til en vis Grad, de Ønster,
 som vare fremkomne i dette Thing, vare imøde-
 komne. Dette Lovforslag fandt i Landstinget en
 Modtagelse, som vel ikke fandt sit Udtryk i en
 Afstemning i Thinget, men kun foreligger gjen-
 nem Udvalgets Betænkning, og denne gaar vel
 ikke fuldt saavidt som Ministeren, men dog til en
 Nedsættelse af 400,000 Rd. eller 800,000 Kr.,
 og afviger ikke væsentlig fra de Grundsætninger,
 som den daværende Minister gjorde gjældende,
 skjøndt den i Anvendelsen gaar langt mindre vidt.
 Til denne Endstilling fra Landstingets Side slut-
 te Landstingets Udvalgs Flertal sig, medens
 Landstingsudvalgets Mindretal nærmede sig end-
 nu mere til Folkethinget, og kun et eneste af Ud-
 valgets 9 Medlemmer var i det Hele mod en
 Toldreform. Jeg fremhæver dette for at vise, at
 den høitærede Minister, naar han nu forelægger
 sit Lovforslag, grundet paa de Grundsætninger,
 han udtalte i forrige Samling, ikke blot staar i
 Modstrid til Folkethinget, og ikke blot gaar „fra
 Arv og Gjæld" efter tidligere Regjeringer, men
 ogsaa er gaaet langt mindre vidt end Landstinget,
 ja, fornægter endog de Grundsætninger, som Lands-
 thingsudvalget paa et Medlem nær havde vedkjendt
 sig. Der er ikke en eneste af de Grundsætninger,
 jeg her har nævnt, som finder sit Udtryk i nær-
 værende Lovforslag undtagen den ene Nedsættelse
 af Tolden paa endel Voksformødenheder. Men i
 forrige Samling, da den høitærede Minister frem-
 stillede sit Program med Hensyn til nærværende
 Lovforslag, blev det jo indvendt imod ham, at
 man kommer ingen Vegne, naar man vil følge
 denne Bane, thi man vil ikke kunne forhøje Told-
 den paa Luxusartikler i nogen videre Grad saa-
 ledes, at man derved kan faae et Beløb, der blot
 betyder Noget som helst ligeoverfor Nedsættelsen.
 Nu vel, den høitærede Minister har prøvet at le-
 vere praktisk Bevis for, at det lader sig gjøre,
 og han er kommen til den fra hans Standpunkt
 meget smukke Sum af mellem 12 og 1300,000
 Kr. Men hvorledes er den høitærede Minister
 kommen dertil. Den høitærede Minister er kom-
 men dertil ved at gaa langt videre i Forhøielse,
 end det paa nogen Maade kan forsvares, og han
 kan være fuldkommen sikker paa, at dette Thing
 aldrig vil følge ham deri, efter som dette Thing i
 flere af disse Punkter og navnlig det allervigtigste
 Punkt har paa den allerbestemteste Maade udtalt
 sig imod Forhøielse af den Art. Ja, vilde man
 blive ved at forhøje i det Uendelige, i høiere Grad
 end Artiklerne efter deres Natur og efter Hand-
 dels- og Omsætningsforholdene kunne taale, eller
 i langt høiere Grad, end man kan vente, at Nogen
 vil gaa ind paa; ja, saa kan man selvfølgelig faae For-
 høielse, med hvilke man kan dække et betydeligt Be-
 løb. Men vil man holde sig til det Maal for For-
 høielse, som man kan vente i Fremtiden at faae
 sat igjennem, saa kan man Intet naae; det har den

høitærede Minister leveret Beviset for ved at vise,
 at han ikke kan komme nogen Vegne uden ved at
 gaa videre, end det er tilladeligt efter de paagjel-
 dende Artiklers Natur, eller videre, end det kan
 nytte efter den Mening, som han veed, der herster
 her i Folkethinget. Fremdeles har den høitærede
 Minister leveret Beviset for en anden Paastand,
 den nemlig, at det ikke gaar an at komme med
 stykkevisse Reforme. Toldloven er, som jeg under
 Forhandlingerne i forrige ordinære Samling be-
 mærkede lige overfor den høitærede Minister, en
 saadan sammenhengende Kæde af Bestemmelser,
 at det ikke gaar an at tage enkelte ud og forandre
 dem; man kommer derved til uafsladeligt at støde
 an saa til den ene og saa til den anden Side;
 den ene Forandring fører den anden med sig i en
 meget betydelig Grad. Det har man allerede
 faaet Bevis for ved en Forandring i Toldloven,
 som omfattede langt færre Artikler, nemlig Krigs-
 skatloven af 1864, hvorved man kom til, aldeles
 uden at vide det, at forhøje Beskyttelsen for en-
 kelte Artikler i en ganske overordentlig Grad,
 skjøndt intet Menneke havde det til Hensigt, saa-
 ledes, navnlig for at nævne et Par af dem, Si-
 korie og indenlandsk Brændevin. I det Lovfor-
 slag, her er Tale om, er der endnu mange flere
 Tilfælde af den Art, hvor det viser sig, at de
 Forandringer, der ere foreslaaede, ikke kunne staa
 alene, men egentlig maatte komme til at føre an-
 dre med sig. Hovedpunktet er imidlertid endnu
 tilbage, og det er den Grundsætning, som den
 høitærede Minister er gaaet ud fra, og som han
 udtrykkelig har udtalt, nemlig, at han ikke vil ind-
 rømme Nedsættelse paa nogen Post uden at faae
 et tilsvarende Bederlag. Det er denne Grundsæt-
 ning, der staar i den fuldstændigste Modstrid med
 den Grundsætning, Folkethinget gjentagne Gange
 har hævdet og i sidste Samling har givet saa be-
 stemte Udtryk, den nemlig, at den nuværende Fi-
 nantstilstand berettiger til at kræve en betydelig
 Nedsættelse af trykkende Afgifter, uden at det i
 mindste Maade er fornødent at søge Bederlag der-
 for. Nu har rigtignok den høitærede Minister
 under en anden Forhandling sagt, at det nuvæ-
 rende Tidspunkt er mindre gunstigt dertil, efter som
 det tegner til, at den hidtilværende betydelige
 Fremgang i Toldindtægterne vil forandre sig til
 en Tilbagegang, at der i det Mindste vil indtræde
 en Standsning, og at der efter Manges Mening
 som sagt endogaa er Sandsynlighed for en Til-
 bagegang. At Fremgangen vil standse, anser jeg
 imidlertid ikke for noget som helst Argument imod
 vor Anskuelse; thi vi, som have opstillet den For-
 dring, at de indirekte Afgifter — og særlig Told-
 afgifterne — burde nedsættes paa Grund af den
 stærke Fremgang, som har fundet Sted, have ikke
 gjort Regning paa, at denne Fremgang skal ved-
 blive i den Forstand, at Toldindtægterne i de
 følgende Aar skalde vedblive bestandig at gaa
 fremad; vi have kun gjort Regning paa, at de